

מאת שליחת העולם הזה ברומניה

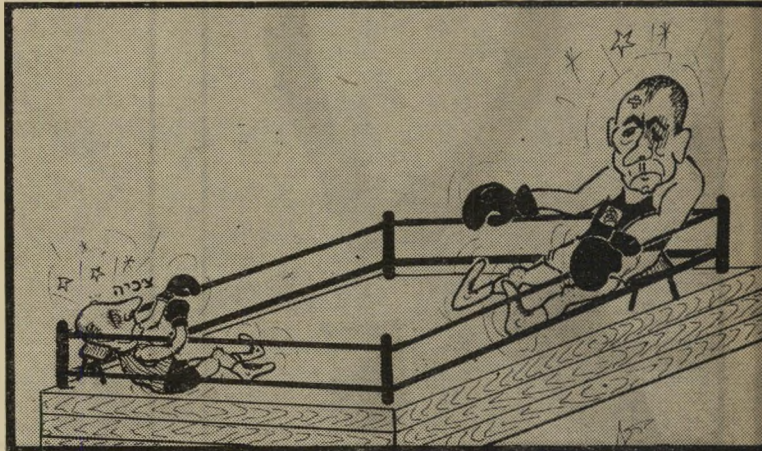
נושאים - אבל בשוק

זרתי השבוע מרומניה. לא ממש מן הכפור — אך מארץ הקופת הולכה.

אומנם ממשיכה הממשלה לחלק נשק, בדחתנות, לאנשי המיליציה העממית, המכונה "משמרות האומיים". החלוקה נעשית בבהירות ובכפרים הקטנים. "לקראת פלישה סובייטית אפשרית", אומרים כולם.

בין שני נצים. וכך נראה את שרידי החירות שלנו נעלמים לגמרי.

ב ינתיים מורגשת היטב המתחנות, ברחובות בוקרשט. כל האזרחים הצטופפים נהנים עדיין מזכויות יתר ומהאהדת הציבור, השלטונות

מנוחה בין הסיבובים

המקומיים והאזרחים יוצאים מגידרם כני להנעים להם את השהות. מאכסנים אותם בבתי-ספר או במעונות. הממשלה משלמת את כל הוצאותיהם. איש לא חולם — בשלב זה — לדרוש מהם לשבץ לארצם הכבושה. בינתיים התחיל מתפשט נוהג של מיברקי מחאה פארטיזניים, הנשלחים מצד פועלים ועובדים אחרים, מן המפעלים הגדולים. עד כה היה נוהג לעשות כך נגד "מזימות האימפריאליזם". לא רבים המיקרים שפעולה קומוניסטית גררה תגובה כזאת. הדבר גרם לחששות אצל התיירים ה"סובייטיים" שבבוקרשט. הם מסתגרים בחדרי המלון שלהם. ואילו משטרת רומניה מפעילה מישורות כבדים מאוד, השומרים מכל עבר

אולם יחד עם זאת, ניכרת אווירה של יכאון ושל השקת כל רעש מיותר. אסור עשות גלים. מותר עדיין לנשום — אבל בקשקש.

אווירה זו של הליכה על בהונות הרגליים העיר אחד מעורכי-העיתונים רומנים: "אם הרוסים מתכוונים לפלוש, יעשו זאת כך: קודם כל, יתנו להונגרים, משתוקקים לקבל בחורה שטחים ניכרים ל טראנסילבניה, לפלוש אלינו. "ההונגרים יעשו זאת ברצון. הם יהיו נכונים להילחם כמו אריות למען שטחים הם עדיין יש רוב דוברי-הונגרית. "ואז יתערבו הרוסים. הם יבואו, לא פולשים אכזריים אלא כמצילים, המפרידים

על בניין השגרירות של ברית-המועצות.

כר שני, כר מורגש המתון המדיני, פרי המצב החדש.

העיתונים והראיון מפחיתים לאחרונה ב" ערכן של מאורעות-פרא, ושוב אין מקי דשים כותרות ראשיות לנעשה ב"צ'כוסלובקיה.

התנויות בבוקרשט גדושות: בייחוד חנוי יות-המזון. כל עקרת-בית המכבדת את עצמה מארגנת לעצמה מאגר-מזון יסודי, לשעת-חירום.

אולם התורים סדירים והקניות נערכות, למרבה ההפתעה, ללא פאניקה ובסדר מופתי. אולי משום שהרומנים למודי-הסבל, ידעו מלחמות וכיבושים בלתי-ספורים.

רומניה אינה צ'כיה, ואם ידרשו הרוסים כניעה — ימצאו אלה קווי-לינגים שיהפכו את המישטר הקומוניסטי-הלאומי שלנו למישטר של גרורירוסים, אמר לי פקיד בכיר ממשלתי, אותו פגשתי בבית פרטי.

כבר בשלב זה מצביעים חוגים די-פלור-מאטיים מסויימים על שורה שלמה של אנשים בדרג בכיר שהיו מוכנים — אם לא לשמש קוז'לינגים ממש, אז לפחות להקים ממשלת-יותרים כלשהי.

בין השמות שמזכירים בהקשר זה: שמו של הנגראל דרג'י; של קובוסטוגיא; של אפוסטול ושל רבים אחרים מאלה ששיתפו בזמן פעולה עם גיאורגיו דו' — מנהיג המפלגה הקומוניסטית הרומנית לשעבר.

כך נמשכים החיים, לפי שעה, בקשט מתוח. משחקים את המישחק של "ה-עסקים כרגיל".

בבוקרשט, טימיושוארה, קלוז' יאשי ובעיר דוברת-הגרמנית שבאיזור ההונגרי-רומני, ברשוב — החיים נראים כימעט נורמאליים. גם סיסמות-הסולידאריות עם הצ'כים שוב אינן מופיעות. אבל לעומתן אפשר לקרוא עשרות סיסמות נוסח "בכל היקר לנו אנו נשבעים — גנן על המולדת!" אם אלו סיסמות בלבד לא חלק מרוח-ההתחדשות שעברה לא מכבר על העם הרומני — יעידו המאורעות בעתיד.

לשבע בערב, לדברי המשטרה, הגיעה שולה לחורשה קטנה המפרידה בין כביש פתח-תקעה — ליד סיבוב נהג — לבין המפעל בו עבדה. יש להניח שהאנס ארב בחורשה. מה שהתחולל שם, אפשר רק להעלות על הדמיון. אין ספק שקרב אכזרי נערך בין השליחים: בגדים וחפצים אישיים נמצאו פזורים בשטח, העידו עדות אילמת על רגועיה הנואשים האחרונים של הצעירה. אחרי שהרוצח תלש מעל הנערה את בגדיה, ואנס אותה — הוא חנק אותה בידיו החשופות, כפי שמעידות החבורות שעל צווארה. אחר-כך, בנוסותו למצוא מחבוא לפשע, תחב את הגופה הקטנה לתוך החבית שעמדה בקירבת-מקום.

"כולם ניבו להתחיל איתה." כ- אשר לא הופיעה שולה ועקנין בביתה, ב" לילה שלאחר הרצח, לא דאגו הרוריה במיוחד: עוד בשעה שלוש אחר הצהריים נפרדה שולה מאחותה הצעירה תמר, העובדת אף היא במפעל לאריגה; ומלבד זאת — לא פעם נהגה שולה ללון בבית-הוריו של ארוסה אפרים — עימו עמדה להינשא. "הם אפילו נרשמו לרבנות, אך צריכים היו לחכות שימלאו לשולה 17 שנה," סיפרו קרובים השבוע. "הם נורא אהבו."

אלא שעלי-אף אהבה זו היו לשולה וז' חנינות והנאה מחורים רבים מאוד. גם במפעל ניסו כל הבחורים להתחיל איתה, סיפר אחד הפועלים. "כולם חיבבו את הגוף המחוטב ואת שיערה השחור הנאה." אחד מאלה שחיזרו אחרי שולמית היה יהודה גורגי. וגורגי הוא האיש שהביא לאיתור הנירצחת — בגלותו, כמובן, מייד לחוקרי-המשטרה שהיא לא היתה בשבילי. סתם נערה — אלא נערה אהובה.

גורגי מצא חפצים אישיים השייכים ל- נערה בחורשת-האקליפטוסים, דרכה עוברים העובדים, בדרכם למפעל. מאחר שגורגי דאג מאוד, כששולה לא באה לעבודה יומיים, הוא הופיע בבית-החרושת פתאום, מלא אימה, כשבדיו המדליון שהיה תלוי על צווארה של שולה — וארנקה שלא מש ממנה. הדבר תהדיר את המנהל, אלי הורביץ. ללא היסוס, הוזיק מייד את המשטרה.

חקירה בדי קו. גששי משטרת פתח-תקעה לא התקשו לגלות את הנירצחת, את

שולמית ועקנין

מעשיו של מטורף-מין

סימני-גרירה למרחק עשרים מטרים בערך, את השיחים השבורים שהעידו על המאבק, ואת החפצים האישיים הפזורים בשטח.

מיטב החוקרים הוזעקו לפתח-תקעה. מפ- קד משטרת המקום, פקד יהודה פיישטר, ש- היה בחופשה — בא מייד; ואילו מפקד-הנפה, סגן-ניצב מיכאל בוכנר, ראש לישכת-החקירות צבי צייטלין; ראש מחלקת-החקירות של מחוז הדרום ניצב-מישנה גאיי; ו- המפקח וולמן — התבקצו לצוות-חקירות אחד ששם לעצמו ליעד לפענח את המיקרה בכל מחיר.

זה לא יהיה קל. בשלב ראשון, קיימות שלוש אפשרויות: (א) שהרצח בוצע על-ידי מטורף-מין; (ב) שהוא בוצע על-ידי מחזר נכזב; (ג) ששולה נהרגה על-ידי זר שנקלע למקום, ושחיו לו סיבות להסתתרי.

השבוע עדיין סירבה המשטרה למסור פרטים על המקרה. הצהיר רבי-פקד צבי צייטלין, המשמש דובר המשטרה: "שלב זה אנו עוצרים אנשים, כדי שיוכיחו אל-י. אך עדיין אין לנו קו בחקירה — מ' חוסר-נתונים."

● חלון פאנוראמי-ענק עבור הנהג, ש- יקל עליו את הנהיגה.

● עיצוב מחודש של האוטובוס, בעזרת אדריכלי-פנים בעלי מוניטין בין-לאומי.

● הקמת ועדה שתקבע כל הנתונים הללו ולשתף בה את נציגי-הקונים — כלומר את נציגיהם של אגד ושל דו, וכן של היצר-נים ושל משרד-התחבורה.

יצרני-האוטובוסים הישראליים קיבלו את התביעות ברגשות מעורבים. לא זו בלבד שהתביעות יאלצו אותם לפרק את קווי-הייצור הקיימים, ולהקים מיפעלים חדשים: "היום בנות בלבד ודן בעצמן את התחנות," תורס אחד הייצרנים, השבוע, "אז מחר ירצו לייצר בעצמן אוטובוסים!"

פשעים

רצח האורגת

לא היה זה מעשה-האונס הראשון במדינה ויש לחשוש — גם לא האחרון. אך לעיתים רחוקות מבוצע מעשה פראי יותר, חסר-רחמים יותר — בנערה תמימה יותר.

כי האונס והרצח של שולמית ועקנין (16 חצי), פועלת קטנה במחלקת האריגה של מפעל פתח-תקעה, היה כה חדור-זועה ויאוש, שהחוקרים המשטרתיים הנוקשים ביתר וזעזעו למראה הגופה הקטנה, המקופלת בתוך הבית, צעירי-השוטרים במ-קום — פשוט בכזו.

האנס ארב בחורשה. שולה ועקנין נרצחה בחניקה, לאור היום, לאחר שתוקף או תוקפים אלמוניים ביצעו בה את זממם. זה אירע לאחר שחורה ממשרתת-העבור-דה שלה, במפעל-האריגה של האחים הורביץ שבקרית-אריה, בפתח-תקעה, ביום רביעי האחרון, בין השעות חמש

אלא שלו היה ליילאנד מסוגל לספק את השלדים, גם אז לא היה כל ביטחון ששני המפעלים העוסקים בהרכבת האוטובוסים ושלדיתם — האגד ומרכבים — יוכלו להתגבר, מצידם, על הפיגור.

החודש התחייב ליילאנד לספק 40 שיל-דוה. הוא סיפק 12. כי מיפעל זה ייצא השנה גם 80 אוטובוסים לרומניה, ובשנה הבאה ייצא אפילו 100. קורבן העיקרי של תהליך זה: הצרכן המקומי — אגד.

"נקנה כל אוטובוס!" לא מכבר הגישה חברת אגד בקשת-יבוא ל-200 מכרי-ניו. ליילאנד ומרכבים הקימו קול זעקה, טענו כי הקואופרטיב לתחבורה מנפה ב" כותנת-תחילה את מספר האוטובוסים שהוא תובע מהם, כדי ליצור מחסור מלאכותי שיאפשר לו הזמנות-חוק.

על טענה זו מגיבים אנשי-המינהל של אגד: "אדרבא, שיספקו לנו את האוטובוסים. אנו נרכוש כל אוטובוס שהם יוכלו למכור!"

אלא שכל הוויכוח הזה אינו אלא גיחה קטנה לעומת הקרב העומד להתחולל בין הספקים המקומיים לבין אגד, בקרוב. כבר בשלב זה, הודיע הקואופרטיב לספקים ה-נידחים, שאחרי שנת 1969 יסרב לקבל מכונות עם שלדות-פלדה — שאט, בלועזת.

רגשות מעורבים. באוטובוס בלי-שאט אפשר לשאת משאות כבדים יותר — כי גוף-המכונות פחות כבד. אפשר להטעין מזחלות מתחת לרצפת-האוטובוס ו-לא על הגג. מכונות וזו גם מקלה על המנוע.

כן תובע הקואופרטיב אוטובוסים המיוע-דים למחר, ולא לאתמול. בין החידושים ש-אגד דורש:

● מכונות גדולות יותר, עם 55 במקום 47 מושבים.

● מגנץ חזק יותר. הממוקם בחלק ה-אחורי של המכונות.

במדינה

(המשך מעמוד 15)

כרוז טוענים שהגופה חסרה לב, ככד ועוד אברים. מניין ידעו זאת? האם נביאים הם? **המת והחי.** מי שנפגע במיוחד מכל הפרשה היה אברהם סיחי, איש החברה קדישא התימנית. אך מכיוון שהכרוז הראשון לא נשא חתימה, לא ידע נגד מי להתלונן. חקירה נמרצת של עורך-הדיון הירושלמי הצעיר משה בן-ארי הביאה אותו למסקנה, כי מאחרי הכרוז עומד הוועד הציבורי להגנת כבוד המת. בית-המשפט יתבקש להכריע, כי אויבם היתה כאן הגנה על-סודו של יהודה צדוק המת, או פגיעה ב-כבודו של אברהם סיחי החי.

תחבורה

הענק הכפות

השבוע חנך הקואופרטיב אגד את הקו הארוך ביותר שלו: מתל-אביב לאבירודס, העיירה שבחוף המערבי של הצי-האי סיני. אולם החברה המפעילה 1111 קוים, ב-עזרת צי של 2200 אוטובוסים, עלולה — לדברי אנשי-המינהל שלה — לעמוד בקרוב במצב בו תיאלץ לצמצם את הקוים. הסיבה: מחסור באוטובוסים, הכופת את הענק ששמו אגד.

פיגור מצטבר. כבר ברגע יש פיגור מצטבר. אגד הומינה אוטובוסים רבים, ו-200 כלירכב חסרים בשלב זה. קיים חשש סביר, שהפיגור יגדל וילך בקרוב. כי מיפעל ליילאנד-אשדוד, בעל זיכיון הפקת שלדי-האוטובוסים בישראל, אינו מצליח לספק את כל השלדים הדרושים לחברה.